

[Skræppenborg-Nielsen.]

Alle partier her i folketinget fører i øjeblikket overbudspolitik. De tænker ikke på, at regningen skal betales, og så får man tilidelige debatter om, hvem der er skyld i, at betalingsbalancen er sådan, at valutabeholdningen er sådan, og at hele finanslovsforslaget er sådan. Det er snart på tide, at denne debat hører op, og at vi får en saglig behandling af landets økonomiske situation fra alle partier her i tinget. Derfor gjorde jeg det med vilje, da vi stillede vort forslag om vederlagsfri sygehusbehandling, sådan op, at det ikke er forøgede udgifter, vi skal have; vi skal prøve på at få den administrative ændring, uden at det koster noget som helst, og derfor gik vort forslag ud på, at samtidig med, at sygekasserne sparer disse sygehusudgifter, trækker vi de samme udgifter fra i statstilskuddet til sygekasserne, således at staten bliver fritaget for yderligere udgifter i dette spørgsmål om vederlagsfri sygehusbehandling. Det er bare heller ikke så enkelt at lave det, som man umiddelbart går og tror.

Vi kan altså fra vor side medvirke til en saglig behandling og igen sige, at der er ingen tvivl om, at der inden for sygekasse-lovgivningen trænges til ændringer, til forbedringer, men først og fremmest til forenklinger, og det vil vi som altid gerne medvirke til. Det har vi og det har jeg selv sagt adskillige gange, men uden synderlig held, fordi det, som folketinget først og fremmest laver i denne tid, er yderligere administration, og det fortsætter man nok med, så man efterhånden hverken kan finde ud af det ene eller det andet her i landet — det er måske heller ikke meningen. Derfor vil jeg meget gerne medvirke til, at administrationen for sygekassernes vedkommende nedbringes til det mindst mulige.

Erik Hanson: Jeg vil gerne indledningsvis gøre en principiel bemærkning om forsikringsspørgsmålet. Jeg vil gerne sige, at det forekommer mig, at når man drøfter disse tryghedsforanstaltninger på en lang række områder, så er det, som om man konstant bygger op tryghedsforanstaltninger så for én gruppe og så for en anden gruppe, så at hele vor tryghedslovgivning udskyder paddehatte i forskellige retninger. Jeg tror, vi i høj grad trænger til en koordinering af

alle de problemer, som hører hele vor tryghedstilværelse til.

Et eksempel på, hvor uoverskueligt det hele bliver, så vi jo i går, da der rundt omkring i tingets medlemmers garderober var uddelt en pjece, som er udgivet af en eller anden institution; den skulle bruges som en vejviser til, når man nåede 67 år, at finde rundt i, hvad man i så fald kunne få. Det er igen et typisk eksempel på, at det hele er ganske uoverskueligt, at den enkelte efterhånden lever i en stadig frygt for ikke at kunne finde rundt i hele historien. Det føles undertiden i vort sociale system på samme måde, som når man kl. 5 minutter i 12 den sidste dag i januar måned skal aflevere sin selvangivelse; så lever man i frygt for, om man nu har glemt et eller andet fradrag. Jeg tror, det er nødvendigt at få taget disse ting op til en virkelig koordinering, til en virkelig blotlægning, så det er til at finde rundt i systemerne.

Jeg vil også gerne sige, at dette forslag fra venstre jo igen er en af de ting, som man godt kunne drøfte med megen alvor. Jeg tror også, der er grund til at gøre det, men der er grund til at gøre opmærksom på, at den socialreformkommission, som nu engang sidder, som alle folketingets partier var enige om skulle nedsættes, må komme med et udspil; den må se at gøre sit arbejde lidt hurtigere, end det synes at være tilfældet, for man må simpelt hen have noget at virke med samlet.

Det forslag til folketingsbeslutning, som nu foreligger, er jo, om jeg så må sige, en slags syvtabel og i lighed med den almindelige syvtabel for folkeskolen egentlig ret elementær at gå til. Jeg vil gerne tage et par enkelte ting frem i den. I — om jeg så må sige — totabellen står der, at alle, uanset hvor i landet de bor, bør have samme goder. Det kan jeg ganske tilslutte mig. Det er jo ganske i fortsættelse af det lovforslag, som nylig er nedstemt her i tinget, fordi man jo netop sagde, at det skal folk ikke have. Bor man i de fattige kommuner, skal man betale mere i kommuneskat, end hvis man bor i de rige kommuner. Det er mit parti imod, og derfor vil jeg gerne sige, at det må være sådan, at uanset hvor man bor i landet, må man have samme goder, når man er medlem af en sygekasse. Det andet kan ikke være rimeligt. Jeg nævnte ved en